

Navn:

Fødselsdato:

Skole:

Fag:

bekend,)

Dato for prøveafleggelse:

Middelfart Gymnasium & HF

Studieretningsprojekt 2019-2020

--

Fag:	Vejleder:
Engelsk A	
Historie A	

Opgaveformulering:

Redegør kort for slaveriet i USA og holdningerne til slavespørgsmålet i hhv. Nord- og Sydstatene, idet du inddrager analyse af relevant kildemateriale.

Giv en analyse af Solomon Northups *Twelve Years a Slave* (1853) med særligt fokus på fremstillingen af slaveriet. I din analyse skal du bl.a. komme ind på brugen af litterære og sproglige virkemidler samt faktakoder og fiktionskoder.

Giv en vurdering af bogen *Twelve Years a Slave* (1853) brugbarhed som historisk kilde. Diskuter i forlængelse heraf historiebrug og erindringspolitik omkring slavefortiden i nutidens USA. Inddrag artiklen "12 Years a Slave to be part of US National Curriculum" (<https://www.theguardian.com/film/2014/feb/28/12-years-a-slave-us-national-curriculum>) og selvvalgt materiale.

Opgaven forventes at have et omfang på 15-20 sider á 2400 anslag med mellemrum, inklusiv fodnoter, men eksklusiv forside, indholdsfortegnelse, litteraturliste og bilag.

Med aflevering i Netprøver erklærer jeg mig enig i, at opgavebesvarelsen er udarbejdet af mig. Jeg har ikke anvendt tidligere bedømt arbejde uden henvisning hertil, og opgavebesvarelsen er udfærdiget uden anvendelse af uretmæssig hjælp og uden brug af hjælpemidler, der ikke har været tilladt under prøven.

Resumé

Denne opgave undersøger USA's slavefortid, og hvilken betydning denne har i nutiden. Opgaven tager afsæt i en redegørelse for slaveriets historie i USA samt Nord- og Sydstaternes holdning til slavespørgsmålet ved inddragelse af kildemateriale og en kildekritisk analyse heraf. Derudover analyseres bogen *12 Years a Slave* med særligt fokus på, hvordan slaveriet fremstilles. I forlængelse heraf gives en vurdering af bogens brugbarhed som historisk kilde. Til sidst diskuteres hvordan historiebrug og erindringspolitik omkring slavefortiden er fremtrædende i nutidens USA. Opgaven konkluderer, at Solomon Northup anlægger et kritisk syn på slaveriet i bogen *12 Years a Slave*, og at han præsenterer dette syn ved brug af en del fiktionskoder. Herudover konkluderes det, at der bl.a. må tages højde for bogens hensigt og tendens i vurderingen af bogens brugbarhed som historisk kilde, og at brugbarheden må vurderes ud fra, hvilken problemstilling bogen skal besvare. Ydermere konkluderes det, at slavefortiden er synlig i USA i dag i form af erindringspolitik samt historiebrug omkring slavefortiden på baggrund af to eksempler, der indebærer historiebrug og erindringspolitik i forbindelse med filmen *12 Years a Slave* samt erindringspolitik i forbindelse med debatten om Robert E. Lee statuen.

Indhold

Indledning	1
Slaveriet i USA	1
Slaveri i de britiske kolonier	1
Sydens ”peculiar institution”	2
Nord- og Sydstaternes holdning til slaveri	2
Borgerkrig.....	4
Analyse af Solomon Northups <i>12 Years a Slave</i>	5
Introduktion.....	5
Solomon Northup	5
Den usympatiske og den sympatiske slaveejer	6
Kontrastfulde miljøer	8
Belysning af Northups skæbne samt slavesystemet.....	8
Slaveriets form.....	10
Appel til tillid og følelser	10
Sammenfatning	12
<i>12 Years a Slaves</i> brugbarhed som historisk kilde.....	12
Hvordan anvendes historiebrug og erindringspolitik omkring slavetiden i nutidens USA?.....	14
Filmen <i>12 years a slave</i>	14
Uenigheden om Robert E. Lee statuen	16
Konklusion.....	19
Litteraturliste.....	20
Bilag	i
Bilag A.....	i
Bilag B.....	ii

Indledning

Tiden, hvor slaveri var et almindeligt accepteret samfundssystem i USA, hører fortiden til.

Markeringen af slaveriet som et afsluttet kapitel i USA's historie indtrådte med slavernes frigivelse ved borgerkrigens afslutning i 1865. Selvom slavetiden hører fortiden til, har den alligevel sat sine spor i nutidens USA, hvor historien om slavefortiden anvendes af forskellige aktører med forskellige formål. For at forstå meningen og betydningen af anvendelsen af slavefortiden i nutidens USA er det relevant først at etablere en baggrundsviden om perioden. Derfor vil denne opgave tage udgangspunkt i en redegørelse for slaveriets historie i USA samt Nord- og Sydstaternes holdning til slaveri, hvor der vil blive inddraget analyse af talerne "The Mudsill theory" og "No compromise with the evil of slavery." Dernæst vendes blikket mod bogen *12 Years a Slave* som analyseres med særligt fokus på fremstillingen af slaveriet. Bogen analyseres både ud fra non-fiktion- og fiktionselementer. I forlængelse heraf vurderes hvorvidt bogen er brugbar som en historisk kilde. Til sidst trækkes trådende op til nutidens USA, hvor historiebrug og erindringspolitik i nutidens USA diskuteres.

Slaveriet i USA

Slaveri i de britiske kolonier

I 1619 blev de første sorte arbejdere fragtet til Virginia i Nordamerika af hollandske handelsskibe. Gruppen af sorte arbejdere antages som værende de første slaver i Nordamerika, men i realiteten blev de nærmere solgt som tjenestefolk på kontrakter.¹ I de britiske kolonier opstod en afhængighed af ufri arbejdskraft, som dannede grundlag for samfundssystemet i de amerikanske Sydstater. Grunden til afhængigheden af slaver var europæernes efterspørgsel efter varer som tobak og ris. Dyrkningen af tobak udviklede sig i 1600-tallet til en lukrativ forretning for Virginia, og i 1700-tallet begyndte kolonister at dyrke ris i South Carolina. Afhængigheden betød, at slaverne i midten af 1700-tallet udgjorde cirka en tredjedel af befolkningen i de britiske kolonier. Da USA begyndte at eksistere som selvstændig stat i 1783, levede der omkring 700.000 slaver i den nye republik. I 1820 var dette tal vokset til over 1,5 millioner slaver.²

¹ Andersen, 2014, "Slaveriet i USA"

² Dick, 2016, *Slaveriets historie* s. 217, 218

Sydens "peculiar institution"

Sydstatsmænd benyttede ofte vendingen "the peculiar institution"³ om slavesystemet i syden. Vendingen betød, at Sydstaterne havde en særlig og unik økonomi. Derudover henviste den også til det latinske ord "peculium,"⁴ som betyder privat ejendom. Slaveriet tog fart i syden i slutningen af 1700-tallet samt starten af 1800-tallet. Det skyldtes især opfindelsen af bomuldsrens maskinen i 1793, som gjorde det muligt for USA at blive storleverandør af råbomuld til England. Væksten indenfor bomuldsproduktion medførte et større behov for arbejdskraft, og denne arbejdskraft udgjordes af slaver. Eftersom bomuldsproduktionen var en blomstrende forretning, var der stadigt brug for flere slaver, og derfor var det ikke unormalt, at kidnappingsbander kidnappede frie sorte fra norden og solgte dem til plantageejere i syden.⁵

De rige plantageejere i syden levede i "the big houses,"⁶ som oftest var toetagers bygninger af træ med mellem fire og ni værelser. Slaverne levede i deres egne boliger, som var små hytter af tømmer. Det var dog ikke meget af tiden, slaverne fik lov til at bruge i hytterne, da det meste af deres vågne tid skulle bruges i marken. Arbejdet ude i marken blev overvåget af den hvide opsynsmand, som var en person, slaveejeren havde uddelegeret ansvaret for arbejdet til. De hvide opsynsmænd var ofte brutale og hverken vellidt af slaver eller plantageejere. Slavens arbejdsdag i marken endte med, at hver slaves høst blev vejjet, og hvis kvoten ikke var opfyldt, fik slaven pisk.⁷

Nord- og Sydstaternes holdning til slaveri

I Nord- og Sydstaterne herskede forskellige opfattelser af slaveriet. Dette skyldtes bl.a. forskelligheden i staternes økonomiske struktur. I Nordstaterne blev grunden til industrialiseringen lagt, og eftersom Nordstaterne afskaffede slaveriet i 1804,⁸ var det ikke slaver, der arbejdede på de nye fabrikker, men arbejdere. Derimod var sydens økonomi bundet op på landbrug og

³ Ibid, s. 288

⁴ Ibid, s. 288

⁵ Ibid, s. 288, 269, 271

⁶ Ibid, s. 273

⁷ Ibid s. 274, 275, 279

⁸ Andersen, 2014, "Slaveriet i USA"

plantagedrift, og derfor eksisterede slaveri stadig i syden. I Sydstaterne blev plantageejerne de stærkeste fortalere for slaveri, og i Nordstaterne blev abolitionisterne fortalere mod slaveri.⁹

En kilde til syds opfattelse af slavespørgsmålet er talen "The mudsill theory,"¹⁰ som blev holdt d. 4. marts 1858. Afsenderen er James Henry Hammond, som var plantageejers og amerikansk senator,¹¹ som holdt talen for senatet. Talen er repræsentativ i forhold til slaveejernes syn på slaveriet, eftersom Hammond selv var slaveejers. Slaveejerne delte ofte samme syn på slaveri, da slaverne var grundlaget for deres profit. Talen holdtes få år før udbruddet af borgerkrigen, dvs. at linjerne var stærkt trukket op mellem fortalere for og imod slaveri, og derfor holder Hammond sig ikke tilbage i sin argumentation, hvor hensigten er at forsvare slaveriet samt at komme med et modsvar til abolitionisterne i norden. Hammonds hovedargument er, at slaverne er byggestenene i samfundet: "It constitutes the very mud-sill of society and political government" (s. 1, l. 4-5) Hammond argumenterer her for, at ingen civilisation kan bestå uden slaver. Derudover argumenterer han også ud fra en religiøs vinkel: "God only can do that when he repeals the fiat, "the poor ye always have with you." (s. 1, l. 14-15) Dette indikerer, at slaveriet ikke kan blive afskaffet uden Guds vilje, og eftersom slaveriet stadig eksisterede, var det Guds vilje at slaveriet skulle bestå. Ydermere er Hammond tendentiøs og subjektiv, da han anvender en del værdiladede ord i sin tale. Han beskriver den hvide klasses karaktertræk således "progress, civilization, and refinement" (s. 1, l. 4). Hvorimod den sorte race beskrives med følgende substantiver "vigor, docility, fidelity" (s. 1, l. 2-3). Hammond forsøger altså at ophøje den hvide race og nedgøre den sorte.

En kilde til nords opfattelse af slavespørgsmålet er talen "No compromise with the evil of slavery,"¹² som blev holdt d. 14. februar 1854 af William Lloyd Garrison, der var en betydningsfuld frontfigur indenfor abolitionismen.¹³ Modtagerne var the anti slavery society i New York. Talen er repræsentativ i forhold til abolitionisterne i Nordstaterne, da Garrison som sagt var en af frontfigurerne for bevægelsen. Abolitionisterne mødte meget modstand og blev lagt for had af

⁹ Hemmersam & Grubb, 2000, *Slaveriet og den amerikanske borgerkrig* s. 10, 11

¹⁰ Hammond, 1858, "the mudsill theory"

¹¹ National Park Service, 2015, "James Henry Hammond"

¹² Garrison, 1854, "No compromise with the evil of slavery"

¹³ Hemmersam & Grubb, 2000, *Slaveriet og den amerikanske borgerkrig* s. 20

folk der var pro slaveri,¹⁴ men Garrison lod sig ikke kue, da hans hensigt med talen var at opfordre til afskaffelse af slaveriet. I sin tale krævede han "immediate and unconditional emancipation" (s. 2, l. 24) for slaverne. Garrison anvender bl.a. religion som belæg: "freedom is of God and slavery is of the devil." (s. 1, l. 23) Han skaber her et modsætningsforhold mellem frihed og slaveri. Frihed hører til Gud og slaveri til djævelen, og derfor skal slaveren frigives med det samme. Derudover er Garrison tendentiøs og subjektiv, da han bruger negativt ladede ord, når han taler om slaveri. Han udtaler, at slaveriet får ham til at føle "indignation and abhorrence" (s. 1, l. 7). Derimod bruger han ord, der skaber positive associationer, når han beskriver frigivelsen. Han forbinder for eksempel "liberty" (s. 1, l. 21), "the source of justice" (s. 1, l. 21) og "principle of honor" (s. 2, l. 22) med frigivelsen. De værdiladede ord og associationer fremhæver hans holdning til slaveriet.

Selvom talerne holdes af to enkeltindivider, kan en generel holdning til slaveriet i Nord- og Sydstaterne alligevel udledes. Årsagen er, at Hammond og Garrison stod i spidsen for større grupper, der prægede de gængse holdninger i Nord- og Sydstaterne. I Sydstaterne ansås slaveri som det bærende fundament i samfundet. Derudover ansås slaveri ikke for moralsk forkert, da sydstatsfolk mente, at Gud var på deres side. Derimod ønskede Nordstaterne frigivelse af slaverne og anså slaveri for at være moralsk forkert, da slaveri var ensbetydende med at gå imod Gud.

Borgerkrig

Den førnævnte uenighed om slavespørgsmålet i nord og syd var en af flere faktorer, som førte til den amerikanske borgerkrig. Den igangsættende faktor var det amerikanske valg i 1860, hvor Abraham Lincoln sejrede. Slavestaterne i syd følte sig truet af Lincolns sejr, da de opfattede ham som værende imod slaveriet som samfundssystem grundet hans krav om, at slaveriet ikke skulle brede sig til nye territorier. Derfor betød valgresultatet, at adskillige slavestater begyndte at løsrive sig fra føderationen under anførelse af South Carolina og etablerede Amerikas Konfødererede Stater. I april 1861 angreb konføderalisterne unionisternes hær ved Fort Sumter, og dette blev startskuddet til den amerikanske borgerkrig.¹⁵

¹⁴ Ibid s. 20

¹⁵ Brix, 2014, *Den amerikanske borgerkrig* s. 35, 46

Som førnævnt var slavespørgsmålet blot et af flere uenighedsspørgsmål, der førte til borgerkrigen. Et af hovedspørgsmålene i krigen var retten til selvbestemmelse samt hvor meget indflydelse centralmagten skulle have over de enkelte delstater. For Lincoln og regeringen i Washington D.C. var krigen en kamp for at redde unionen.¹⁶ Derimod handlede krigen for sydstaterne om selvbestemmelsesret. Dog kan Sydstaternes løsrivelse ikke adskilles fra slaveridebatten, da løsrivelsen var et forsøg på at værne sig mod Nordstaternes ønske om ophævelse af slaveriet. Ydermere var spørgsmålet om toldregler endnu et stridsspørgsmål for Nord- og Sydstaterne grundet staternes forskelligartede økonomiske grundlag. Nordstaterne ønskede en protektionistisk toldpolitik, mens Sydstaterne ønskede frihandel. Borgerkrigen var altså en kamp om, hvordan USA skulle indrettes politisk, socialt og økonomisk.¹⁷ Sejren af borgerkrigen tilfaldt Nordstaterne, og slavernes frigivelse blev en realitet med den 13., 14. og 15. forfatningsændring.¹⁸

Analyse af Solomon Northups *12 Years a Slave*

Introduktion

Før borgerkrigen fandt sted, og slaverne opnåede deres frihed, blev slaveberetningen *12 Years a Slave* udgivet i år 1853, som bidrog til abolitionistbevægelsen.¹⁹ Beretningen er fortalt af Solomon Northup, som blev født i 1808 i New York,²⁰ hvilket betyder, at han blev født som en fri mand. Hans status ændredes drastisk, da han blev kidnappet af to mænd og solgt som slave, hvilket blev begyndelsen på hans tolv år som slave. Bogen berører emner som slaveri, identitet, religion og slaveriet som samfundssystem, som vil blive belyst i den nedenstående analyse. Fortællingen er i et spænd mellem fakta og fiktion, og derfor er både fakta- og fiktionskoder til stede i fortællingen, dog med en overvægt af fiktionskoder. Desuden vil bogen både blive belyst ud fra non-fiktions analyseelementer og fiktions analyseelementer.

Solomon Northup

Northup gør det klart for læseren, at han er de hvides ligemand: "conscious that I possessed the same feelings and affections that find a place in the white man's breast; conscious, moreover, of

¹⁶ Dick, 2016, *Slaveriets historie* s. 299, 352

¹⁷ Andersen, 2015, "Den amerikanske borgerkrig"

¹⁸ Brix, 2014, *Den amerikanske borgerkrig* s. 108, 109

¹⁹ Northup, 2013, *12 Years a Slave*

²⁰ Freedom Center, "About Solomon Northup"

an intelligence equal to that of some men, at least, with fairer skin" (s. 6, l. 8-11). Northup fremhæver sin ligeværdighed med hvide mænd, hvilket er vigtigt for ham at pointere af flere årsager. Den ene årsag er, at der sandsynligvis vil være hvide folk, der kommer til at læse hans bog, og derfor er det væsentligt for ham at få skabt en forbindelse til den hvide mand. Den anden årsag er, at det er væsentligt for ham at fastlægge sin karakter, da han senere mister sin identitet. Dette sker om bord på en båd, hvor Northup får tildelt navnet "Platt" (s. 36, l. 13) af slavehandleren Burch. Northups nye navn er pålagt ham, præcis ligesom en ejer navngiver et dyr.

Selvom Northup er blevet frarøvet sin identitet udadtil, bevarer han dog gennem hele sit fangenskab sine værdier indvendig, til trods for at hans morale kompas bliver udfordret. Et eksempel er, da Epps beordrer Northup til at piske Patsey, og Northup modsætter sig denne ordre: "My heart revolted at the inhuman scene, and risking the consequences, I absolutely refused to raise the whip" (s. 144, l. 10-11). Northup nægter at følge sin slaveejeres ordre, hvilket var usædvanligt i datidens samfund, da det at modsætte sig sin herre var lig med straf. Dette indikerer, at selvom Northup er blevet konfronteret med tonsvis af uretfærdigheder gennem sin tid som slave, så har han alligevel bevaret sin morale og værdighed. Der er tre ting, der har hjulpet Northup med at bevare sin menneskelighed og sine værdier, og det er tanker om hans familie, hans lid til Gud og hans violin. Han beskriver violinen således: "The friend of my bosom triumphing loudly when I was joyful, and uttering its soft, melodious consolations when I was sad" (s. 120, l. 24-26). Besjælingen af violinen indikerer, at violinen har været en støtte for ham i de gode og dårlige tider, og at støtten har ændret karakter alt efter Northups humør. Derudover har hans lid til Gud reddet ham op af et sort hul utallige gange: "To the Almighty Father of us all – the freeman and the slave – I poured forth the sublimations of a broken spirit" (s. 37, l. 15-16). Dette understreger, at Gud er retfærdig og omfavner både slaver og frie, modsat slavesystemet, og denne tanke finder han trøst i.

Den usympatiske og den sympatiske slaveejer

Gennem sit tolv år lange fangenskab kommer Northup til at stifte bekendtskab med en række slaveejerere. Disse slaveejerere beskrives forskelligt alt efter Northups syn på dem. Størstedelen af slaveejerne beskrives som grufulde og ubarmhjertige, herunder Epps. Northup beskriver Epps med negativt ladede ord som "hard, cruel, unjust man" (s. 100, l. 40) og "avaricious spirit." (s. 100, l.

22). Her er det tydeligt, at fiktionskoder er på spil, da Northup aktivt forsøger at påvirke læserens følelser og skabe et negativt billede af Epps. Derudover fremstilles Epps som en koldhertet forretningsmand, da han vælger at sende Northup på hospitalet, fordi han var "unwilling to bear the loss which the death of an animal worth a thousand dollars would bring upon him" (s. 97, l. 9-11). Dette indikerer, at Epps er følelseskold og usympatisk, da den eneste grund til, at han sender ham på hospitalet, er fordi han ikke vil miste penge. Ordet "animal" antyder, at Northup er blevet umenneskeliggjort som slave. Herudover fremstilles Epps også som magtsyg og grusom, da han kontrollerer sine slaver: "many a night in the house of Edwin Epps have his unhappy slaves been made to dance and laugh" (s. 99, l. 38-39). Epps får slaverne til at danse for ham, selvom han ved, at de er udkørte. Ordene "unhappy" og "dance and laugh" antyder absurditeten i hele situationen, da det at være ulykkelig normalt ikke forbindes med at danse og grine. Det var dog ikke ualmindeligt i 1800-tallets sydstater, at slaveejerne behandlede slaverne efter forgodtbefindende, da slaverne var privat ejendom.

Slaveejeren William Ford er Epps' modsætning. Ford er den eneste slaveejer i løbet af de tolv år, der har behandlet Northup godt, og derfor tillægger Northup ham positive adjektiver: "there never was a more kind, noble, candid, Christian man than William Ford" (s. 46, l. 1-2). De værdiladede ord er eksempel på fiktionskoder, da ordene er med til at danne et positivt billede af Ford. William Ford fremstilles som en meget sympatisk mand, hvilket bl.a. ses da han tilbyder Northup "to take his place occasionally on the horse" (s. 80, l. 28). Dette virker umiddelbart som en almindelig, ubetydelig gestus, men i datidens samfund var det ikke normalt, at slaveejere tilbød deres slaver de samme goder som dem selv. Selvom Ford fremstilles som en venlig mand, er han stadig en slaveejer, der er med til at holde liv i slavesystemet. Dog pointerer Northup, at det ikke er Fords skyld: "The influences and associations that had always surrounded him, blinded him to the inherent wrong at the bottom of the system of Slavery" (s. 46, l. 2-4). Dette antyder, at Ford ikke selv er klar over, at slaveri er forkert, fordi han gennem socialiseringen sandsynligvis har lært, at slaveri er et nødvendigt og naturligt system. Her rejser Northup altså en kritik af hele samfundet, som er med til at opretholde slaveriet som et indgroet samfundssystem.

Kontrastfulde miljøer

Ligesom personbeskrivelserne er præget af Northups syn på personerne, er beskrivelsen af miljøerne det også. Det første sted Northup ankommer er William's Slave Pen, som var en af de mest lukrative slavegårde i Washington D.C. i årene før borgerkrigen.²¹ Northup beskriver sin celle som et "prison" (s. 15, l. 5) med "one small window, crossed with great iron bars" (s. 16, l. 3-4). Han fortæller, at "there was neither bed, nor blanket, nor any other thing whatever" (s. 16, l. 10). Northup lever altså under trange og urimelige kår. Derudover beskriver han, hvordan slavegårdens facade udadtil dækker over grusomhederne bag murene: "Its outside presented only the appearance of a quiet private residence. A stranger looking at it would never have dreamed of its execrable uses" (s. 16, l. 26-28). I citatet ses det, at slaverne bag murene gemmes væk for offentligheden. Denne beskrivelse afspejler mentaliteten i samfundet. Borgerne befinder sig i en ubekymret tilstand, hvor de enten ikke er klar over eller nægter at erkende slaveriets grusomheder, fordi de ikke kigger ordentligt efter.

Et miljø, der står i kontrast til William's slave pen, er William Fords plantage i Pine Woods. Dette sted beskrives ikke som et fængsel, men som et fristed: "It was a quiet, lonely, pleasant place – literally a green spot in the wilderness" (s. 48, l. 9-10). Denne beskrivelse indikerer, at Northup føler sig enormt taknemmelig for, at han har fået Ford som slaveejer, da Fords sted for ham er et grønt spot i et ellers øde sted. Derudover beskrives omgivelserne således: "Near the house was a peach orchard, and gardens of oranges and pomegranate trees. The space was entirely surrounded by woods and covered with a carpet of rich, rank verdure" (s. 48, l. 6-9). Beskrivelsen bærer præg af fiktionskode, da Northup beskriver omgivelserne i en scenisk skrivestil, hvor han lægger vægt på at beskrive den skønhed og rigdom, som omgivelserne besidder. Dette gør han, fordi Fords sted var det tættest, han kom på at opleve frihedens glæder som slave.

Belysning af Northups skæbne samt slavesystemet

Selvom Northup fandt tryghed hos Ford, udgjorde denne tryghed kun en lille del af hans samlede tid som slave. Størstedelen af slavetiden bestod af utryghed, der belyses gennem massevis af retoriske virkemidler, som er en fiktionskode, da Northup gennem de retoriske virkemidler

²¹ Devry, 2017, "The William's Slave Pen"

forsøger at påvirke læseren i en bestemt retning. Northup belyser sin skæbne ved brug af to trikoloner. Han fortæller, at hans liv indtil videre har bestået af "hopes, and loves, and labors" (s. 6, l. 38), men som slave består hans liv nu af "unutterable wrong, and sorrow, and despair" (s. 7, l. 1). Brugen af trikoloner understreger tydeligt kontrasten mellem at være fri og ufri for læseren. Endnu et retorisk virkemiddel, der understreger kontrasten mellem at være fri og ufri, er denne metafor: "Now I had approached within the shadow of the cloud, into the thick darkness whereof I was soon to disappear (...) and shut out from the sweet light of liberty for many a weary year" (s. 7, l. 1-5). Metaforen skaber et billede for læseren af, hvordan slaveri opleves. Slaveri er som at blive opslugt af en mørk sky, hvor intet lys slipper igennem. Derudover opstilles en kontrast mellem slaveri og frihed. Slaveriet er opslugt af mørke, mens friheden er omfavnet af lys. Ydermere anvender Northup en antitese til at beskrive sine følelser omkring sit fangenskab: "Awakening from the pleasant phantasms of sleep to the bitter realities around me" (s. 19, l. 14). Denne antitese sætter drøm og virkelighed op mod hinanden og skaber en kontrast mellem frihed og slaveri. Northup vågner op fra en drøm, hvor han var fri, og beskriver drømmen som "pleasant." Drømmen er altså forbundet med ønsket om frihed, som, ligesom en drøm, er flygtig og udenfor rækkevidde. Derimod beskrives hans virkelighed som slave som "bitter."

Udover at bruge retoriske virkemidler til at belyse sin egen situation, anvender han dem også til at rejse kritik af slaveri som samfundssystem. Han fremhæver, at slaveriet er så umenneskeligt, at slaver ville være bedre tjent med døden: "it would have been a happy thing for most of us (...) had the compassionate sea snatched us that day from the clutches of remorseless men" (s. 32, l. 1-3). Her bruger Northup en besjæling af havet til at understrege slavernes elendighed. Slaverne lever i så stor fortvivelse, at det ville have været bedre, hvis det medfølelse hav havde dræbt dem. Desuden lægger Northup vægt på, at slaverne godt er klar over, at de bliver behandlet dårligt ved at bruge en anafor: "They are decieved who flatter themselves that the ignorant and debased slave has no conception of the magnitude of his wrongs. They are decieved who imagine that he arises from his knees with back lacerated and bleeding, cherishing only a spirit of meekness and forgiveness" (s. 139, l. 35-39). Anaforen fanger læserens opmærksomhed og vækker stærke følelser hos læseren, der sidder tilbage med en følelse af uretfærdighed. Northup nøjes ikke blot med at rejse kritik af slaveriet, han tager kritikken et skridt videre med denne allusion: "I dared not

show any lenity, not having the Christian fortitude of a certain well-known Uncle Tom" (s. 125, l. 39-40). Denne reference til den fiktive karakter Uncle Tom fra bogen *Uncle Tom's cabin* giver en dybde til bogen, da han hermed understreger, at han er en del af abolitionistbevægelsen.

Slaveriets form

Udover at anvende retoriske virkemidler til at belyse slavesystemet, anvender Northup også semantiske skemaer, som er en fiktionskode, da Northup her arbejder med de sproglige detaljer for at skabe et bestemt billede af slaveriet. De semantiske skemaer optræder i forbindelse med hans beskrivelse af slaveriets form og betydning. Et semantisk skema, der er yderst fremtrædende i bogen, er dyrenes verden. For eksempel beskrives slaverne som "human cattle" (s. 16, l. 24). Derudover fortælles det, at en slaveejerens opgave er at føre tilsyn med hans "inhuman stable" (s. 17, l. 15), og at slaveejereren er nødt til at vide, hvordan han skal "manage his own animals" (s. 92, l. 11) for at skabe profit. Dyrereferencerne anvendes til at beskrive slaveejerens syn på slaverne og understreger slaveriets umenneskelighed. Slaveejerne ser ikke slaverne som egentlige mennesker, men som dyr og behandler dem ligeledes sådan. Northup skaber endnu et semantisk skema, som ligeledes understreger slavesamfundets umenneskelighed, ved at anvende ord, der hører ind under kategorien ejendom. Dette ses, da en række slaver er på aktion og her beskrives som "human chattels" (s. 25, l. 37), mens slaveejerne beskrives som "purchasers" (s. 25, l. 37). Senere da en slaveejer undersøger en slave, fortælles det, at han selv synes, han er "a good judge of property" (s. 26, l. 11). Med dette semantiske skema fremhæves det, at slaveejerne ser slaverne som en ejendom og ikke som reelle mennesker med følelser og rettigheder. Endnu et dominerende semantisk skema er religion, som pointerer den store kontrast, der er mellem at være fri og ufri. For eksempel beskrives en slaveejer som "the incarnate devil" (s. 17, l. 38-39). Derimod beskrives friheden som at være "baptized into the family of freemen" (s. 22, l. 18-19), og da Northup genforenes med sin familie, føler han "sacred joy" (s. 183, l. 3). Hermed understreges det, at slaveri er en synd og djævlens værk, mens friheden er Guds værk.

Appel til tillid og følelser

Appelformen etos er fremtrædende, da det primære formål med bogen, som tidligere nævnt, er at bidrage til abolitionistbevægelsen, og derfor er troværdighed afgørende. Allerede fra første side fortæller Northup: "I can speak of Slavery only so far as it came under my own observation – only

so far as I have known and experienced it in my own person" (s. 1, l. 13-15). Her er en faktakode på spil, da han fastslår, at fortællingen omhandler en virkelig, selvoplevet begivenhed. Han nævner, at "my object is, to give a candid and truthful statement of facts: to repeat the story of my life without exaggeration" (s. 1, l. 15-16). Han forsikrer læseren om, at han vil fremstille sagen uden overdrivelser, og at det er en fortælling baseret på fakta. Dette er en typisk faktakode, men som belyst tidligere undgår Northup ikke at skabe en farvet fortælling præget af fiktionskoder. Derudover nævner Northup de rigtige navne på de personer, han har stiftet bekendtskab med samt en masse beviser for, at det, han fortæller, rent faktisk er sandheden. For eksempel nævner han, at sekretæren, som skulle udstede hans frihedspapirer, "made a memorandum in a large book, which, I presume, is in the office yet" (s.10, l.33-34). Alt dette gør, at sandhedsværdien i princippet kan krydstjekkes af læseren, hvilket er endnu en faktakode, og dette skaber en stor grad af etos. Desuden er en del tillæg indsat i slutningen af bogen, bl.a. en række juridiske dokumenter, som ligeledes skaber etos, fordi han har konkrete papirer på sin oplevelse.

En anden appelform, der også er dominerende, er patos, som er tydeligt fremtrædende i de mange billedsprog, som uddybet tidligere, samt i beskrivelserne af de lidende slaver. For eksempel bliver hændelsen, hvor Patsey piskes af Epps beskrevet således: "The painful cries and shrieks of the tortured Patsey, mingling with the loud and angry curses of Epps, loaded in the air. (...) The lash was wet with blood, which flowed down her sides" (s. 144, l. 13-17). Her beskriver Northup hændelsen for læseren i en scenisk skrivestil, og gør dermed brug af fiktionskoder, der fremtvinger et tragisk billede af piskningen ind på læserens nethinde. Beskrivelsen fremkalder et væld af følelser hos læseren, heriblandt sympati for Patsey. Et andet eksempel er beskrivelsen af slavernes skæbne på Bayou Boeuf: "They, if living, are yet toiling (...), never destined to breathe, as I now do, the blessed air of liberty, nor to shake of the heavy shackles that enthral them" (s. 104, l. 12-15). Slavernes skæbne er beskrevet med enorm indlevelse, hvor Northup vækker følelser af sørgmodighed og medlidenhed hos læseren. Disse følelser vækkes, da metaforerne "blessed air of liberty" og "heavy shackles that enthral" understreger kontrasten mellem frihed og slaveri. Friheden er hellig og opløftende mens slaveri er et fængsel.

Sammenfatning

For at samle op, så sætter Northup gennem sin fortælling fokus på slaveriets umenneskelighed samt hvor dybt rodfæstet slaveriet var i Sydstaterne. Han formår at skabe en fortælling, der resonerer hos læseren samt at få sine pointer slået igennem. Dette gør han ved brug af utallige virkemidler samt fiktionskoder, der fanger og fastholder læserens opmærksomhed. Heraf kan nævnes de mange retoriske virkemidler, som Northup anvender til at fremlægge sit syn på slaveriet og at belyse sin egen skæbne samt appelformerne etos og patos, der appellerer til læserens tillid og følelser. Brugen af disse to appelformer skaber en stærk forbindelse mellem Northup og læseren. Northup formår altså at skabe en stærk appel med sin fortælling, og derfor er det ikke så overraskende, at fortællingen blev en vigtig del af abolitionistbevægelsen.

12 Years a Slave brugbarhed som historisk kilde

Bogen *12 Years a Slave* blev udgivet i år 1853. Solomon Northup er angivet som bogens forfatter, men det var ikke Northup selv, der skrev sin beretning ned. Bogen var et projekt mellem Northup og David Wilson, som var en hvid amerikansk advokat og forfatter,²² og det var ham, der var redaktør på bogen og formidlede fortællingen på skrift. Da det ikke selv var Northup, som skrev sin beretning ned, melder spørgsmålet sig, om beretningen udelukkende er fortalt ud fra Northups oplevelser. Wilson nævner i bogens forord, at "the only object of the editor has been to give a faithful history of Solomon Northup's life." Hermed understreger han, at fortællingen ikke er præget af hans synspunkter. Desuden nævner han, at "It is believed that the following account of his experiences on Bayou Boeuf presents a correct picture of Slavery." Det faktum, at en hvid mand bekræfter validiteten af Northups fortælling, skaber stort momentum for bogen, da bogen især er rettet mod hvide folk, specielt i Nordstaterne, der skal få øjnene op for slaveriets grusomheder og gøre en indsats for at afskaffe det.

Konteksten for kilden er vigtig at have i mente. I år 1853, da bogen blev udgivet, var der i USA opstået to modsatrettede poler i forbindelse med slavespørgsmålet. På den ene side var Sydstaterne med slaveejerne i spidsen, som ønskede at bevare slaveriet, og på den anden side var

²² Fiske, "David Wilson: American lawyer and author"

Nordstaterne med abolitionister i spidsen, som ønskede afskaffelse af slaveriet. Hensigten med udgivelsen fastslås i starten af bogen, da bogen er dedikeret til Harriet Beecher Stowe, som er forfatteren til *Uncle Tom's Cabin*. Der står således: "To Harriet Beecher Stowe: whose name, throughout the world, is identified with the great reform: this narrative, affording another key to Uncle Tom's cabin, is respectfully dedicated." Hermed fremhæves det, at bogen er tænkt som et led i abolitionistbevægelsen, som kæmpede for slavernes frigivelse. Bogen blev succesfuld, da 30.000 kopier blev solgt i årene op til borgerkrigen. Derudover blev bogen også rost af aviser i Nordstaterne samt frontfigurer i abolitionistbevægelsen, herunder Frederick Douglass og William Lloyd Garrison.²³

I forbindelse med, at bogen var et led i abolitionistbevægelsen, var det en afgørende faktor, at bogen repræsenterede et negativt syn på slaveri og belyste slaveriets grusomme sider. I forlængelse heraf er fortællingen tendentiøs, da Northup er subjektiv og belyser slaveriet ud fra hans synspunkter. Tendensen i bogen er belyst i analysedelen, hvor bogen bærer præg af fiktionskoder. Northup tillægger bl.a. slaveejerer Epps negative adjektiver, mens han tillægger slaveejerer Ford positive adjektiver. Desuden forsøger Northup at skabe et umenneskeligt billede af slaveriet bl.a. ved brug af billedsprog og semantiske skemaer. Derudover er bogen en førstehåndskilde, da Northup selv oplevede slaveriet på egen krop, og det gør fortællingen mere troværdig. Det kan diskuteres, hvorvidt kilden er samtidig. Eftersom fortællingen er skrevet ned samme år, som Northup blev befriet, må det antages, at hændelserne er friske i erindringen. Dog er tolv år en forholdsvis lang periode at skulle lagre i sin hukommelse, og det er derfor ikke utænkeligt, at visse hændelser er blevet konstrueret anderledes i hans erindring i forhold til, hvordan de rent faktisk fandt sted. Derfor havde det været bedre, hvis Northup havde skrevet dagbog gennem sine tolv år som slave.

Sammenholdes Northups beskrivelse af livet som slave i Sydstaterne i bogen med fremstillingsbeskrivelser af slavernes vilkår i Sydstaterne, stemmer de overens. For eksempel beskriver Northup opsynsmændens kvaliteter således: "dutter heartlessness, brutality and cruelty" (s. 124, l. 12-13). Som belyst i redegørelsen, fremstilles den hvide opsynsmand også som upopulær i bogen

²³ Lieblich, "The cultural significance of Solomon Northup's Twelve Years a Slave"

Slaveriets historie. Derudover stemmer Northups beskrivelse af slavens arbejdsdag også overens med beskrivelsen i *Slaveriets historie*. Der står i fremstillingen, at "ved arbejdsdagens slutning blev hver slaves høst vejret for sig, og den der ikke havde opfyldt sin kvote, fik pisk"²⁴ og Northup beskriver slutningen på slavens arbejdsdag således: "He must bring in the same weight each night following. If it falls short (...) a greater or less number of lashes is the penalty" (s. 90, l. 14-15). Det vil sige, at visse af Northups beskrivelser kan valideres ud fra fremstillinger.

For at samle op, så er *12 years a slave* skrevet og udgivet med en bestemt hensigt og bærer præg af en bestemt tendens. Bogen er en førstehåndskilde, og det kan diskuteres, hvorvidt kilden er samtid. Derudover er bogen ikke skrevet af personen, der har oplevet slaveriet, men af en redaktør ud fra Northups beretninger. Brugbarheden af bogen som historisk kilde må vurderes ud fra, hvilken problemstilling kilden skal besvare. Omhandler problemstillingerne bogen som en del af abolitionistbevægelsen er bogen yderst brugbar som historisk kilde, da denne hensigt tydeligt ses i bogen. Hvis spørgsmålet derimod er noget i retning af, hvordan slaveriet fungerede i Sydstaterne, er kilden også brugbar, men man skal dog være opmærksom på, at fortællingen er baseret på en enkelt persons oplevelse samt bogens hensigt og tendens.

Hvordan anvendes historiebrug og erindringspolitik omkring slavetiden i nutidens USA?

Filmen *12 years a slave*

Bogen *12 years a slave* var i 1800-tallets USA en vigtig del af abolitionistbevægelsen. I nutidens USA er bogen blevet filmatiseret i 2013 af instruktøren Steve McQueen²⁵ og er blevet en vigtig del af, hvordan slavefortiden håndteres og bearbejdes. Filmen anvender forskellige former for historiebrug. Først og fremmest er kommerciel historiebrug til stede, da historien om slavetiden anvendes i en film og til markedsføring af filmen. Filmen spiller på appel til sørgmodighed og sympati, da der især sættes fokus på slaveriets væmmelighed. Et eksempel er scenen, hvor seeren ser Patseys ryg bliver flået af en pisk. Filmfotografen Sean Bobbitt, som optog scenen, har udtalt, at scenen er én uafbrudt optagelse, fordi dette øger det følelsesmæssige indtryk, og de ville gerne

²⁴ Dick, 2016, *Slaveriets historie* s. 217

²⁵ Masters, 2014 "Sean Bobbitt on 12 Years a Slave: The camera does not look away"

opnå effekten af, at der ikke var nogen udvej for publikum.²⁶ Produktionen har altså bevidst udvalgt bestemte filmiske virkemidler for at fremprovokere seerens følelser, i dette tilfælde følelser af ubehag og medlidenhed for Patsey. Denne scene, hvor Patsey bliver pisket, er blot en blandt mange voldsomme scener, som belyser en skamfuld tid i USA's historie med en svækket moral. I denne forbindelse anvendes moralsk historiebrug, da filmen pointerer den ikke eksisterende morale under slavetiden, som er med til at underbygge nutidens etiske standpunkter – grusomhederne i slaveriet skal ikke gentages. Filmen er blevet pensum i gymnasier i USA, og i den forbindelse har David A. Pickler, som er direktør for NSBA, udtalt at "providing America's public high school students the opportunity to bear witness to such an unrelenting view of the evils of slavery is essential toward ensuring that this history is never forgotten and must never be repeated."²⁷ Pickler pointerer, at filmen skal være med til at højne elevernes moral.

Udover at anvende kommerciel og moralsk historiebrug, anvendes også eksistentiel historiebrug, hvor filmens intentionen er at huske slaveriet samt at anvende historien som identitetsskabende. Filmens instruktør, Steve McQueen, har udtalt, at fortiden skal huskes, fordi den har relevans i nutiden.²⁸ Den nutidige relevans viser sig i form af, at slavefortiden er et nationalt traume for amerikanerne, hvilket påpeges i en anmeldelse af filmen, hvor anmelderteamet skriver: "Slavery may have been abolished 150 years ago, but it remains a stain on our national character."²⁹ Det kan godt være, at slavetiden er et historisk overstået kapitel, men det er stadig et vigtigt kapitel at få bearbejdet. McQueen har givet et eksempel på filmens indvirkning med en fortælling om en hvid mand og en sort kvinde i en biograf: "There was a black woman sitting next to him (...) and as the movie's final part was beginning, she put her hand on his hand. They held hands. And when the titles came up, they fell into each other's arms, crying."³⁰ Eksemplet understreger, at filmen berører noget eksistentielt i folk af alle hudfarver. Manden og kvinden er begge dybt berørte af filmen, fordi de suger fortiden til sig, og en lille del af den fortid er nu en del af deres identitet og selvbillede. De er bevidste om, at de er et folk med en grum slavefortid, som de fremadrettet vil forsøge at bearbejde og lære af. Filmen er altså med til at skabe en kollektiv identitet.

²⁶ Ibid

²⁷ NewsOne Staff, 2014, "12 Years a Slave to be incorporated into public high school curriculum"

²⁸ Aspden, 2014, "Interview: Steve McQueen on telling the truth in Hollywood"

²⁹ Panaram, Sasha, Rogers, Hannah & Stoddard, Thayne, "12 Years a Slave: psychological violence"

³⁰ Aspden, 2014, "Interview: Steve McQueen on telling the truth in Hollywood"

Som førnævnt er filmen *12 Years a Slave* blevet en del af de amerikanske gymnasiers pensum, hvilket the national school board association, som er en uddannelsesorganisation, har sørget for. Dette er et udtryk for erindringspolitik, da NSBA aktivt går ind og bestemmer, hvilke dele af USA's slavefortid de amerikanske elever skal huske. Med indførelsen af filmen på pensumlisten lægges der vægt på, at eleverne skal huske de barske sider af slaveriet. Montel Williams, som har været med i beslutningen af tilføjelsen af filmen som pensum, har udtalt, at "This film uniquely highlights a shameful period in American history, and in doing so will evoke in students a desire to not repeat the evils of the past."³¹ Ved at fremhæve USA's umenneskelige fortid, forsøger NSBA altså at bruge fortiden til mere end at frembringe skam. Mentaliteten er, at godt nok har vi en grim fortid, men vi skal ikke slå os selv oven i hovedet - vi skal lære af det.

Uenigheden om Robert E. Lee statuen

En anden genstand, der er blevet en vigtig del af, hvordan slavefortiden fortolkes og håndteres i nutidens USA, er statuen af sydstatsgeneralen Robert E. Lee i Charlottesville, Virginia, som har skabt en ophedet, kontroversiel debat om, hvorvidt statuen skal fjernes. For at forstå striden omkring monumentet er det væsentligt først at kigge på statuens ophav. Statuen var en donation fra Paul Goodloe McIntire og blev opført i 1924 og forestiller Robert E. Lee, der stolt sidder på sin hest. Med opførelsen af statuen af Robert E. Lee er der tale om erindringspolitik, da statuen blev opført som et led i bevægelsen om myten "The lost cause."³² Myten forsøgte at nedtone slaveriets betydning i løsrivelsen fra unionen og hævdede i stedet, at løsrivelsen ene og alene var grundet ønske om selvstyre.³³ Folket skulle altså glemme, at Sydstaterne kæmpede for bevarelse af slaveriet og i stedet huske sydstatsgeneralerne for at have kæmpet en brav kamp for Sydstaternes ære. Denne statue blev accepteret af specielt den hvide del af befolkningen, og dette skyldes befolkningens historiebevidsthed. I 1924, da statuen blev opført, herskede Jim Crow lovene i staten, og deres nutidsforståelse var derfor præget af, at de hvide var overlegne. Denne

³¹ Child, 2014, "12 years a slave to be part of US national curriculum"

³² Hendrix, 2017, "The day white Virginia stopped admiring gen. Robert E. Lee and started worshipping him"

³³ Brix, 2014, *Den amerikanske borgerkrig*

nutidsforståelse påvirkede folkets fortidsfortolkning. Befolkningens fortolkning af fortiden var, at det var en stolt fortid.³⁴

I nutidens USA er opfattelsen af statuen dog en helt anden. Wes Bellamy, viceborgmesteren af Charlottesville, stod i spidsen for anmodningen til byrådet i 2016 om at fjerne statuen samt at omdøbe parkens navn, som på daværende tidspunkt var "Lee Park."³⁵ Dette gjorde han, fordi statuen kan anses som et udtryk for hvid overlegenhed, racisme samt forsvar af slaveriet.³⁶ Dette er et udtryk for erindringspolitik, da viceborgmesteren og byrådet forsøger at ændre fortolkningen af fortiden. Borgerne skal ikke længere kigge på statuen af sydstatsgeneralen og mindes en stolt periode i USA's historie. Borgerne skal faktisk slet ikke længere kigge på statuen, da Sydstaternes fortid som forkæmpere for slaveri forsøges at pakkes væk og glemmes. Dette skyldes, at store dele af befolkningens historiebevidsthed har ændret sig siden 1924. Nutidsforståelsen er præget af en bevidsthed om, at behandlingen af sorte i USA i fortiden var dybt umenneskelig,³⁷ og derfor er fortolkningen af slavefortiden præget af skam over, at Sydstaterne kæmpede en indædt kamp for at bevare slaveriet. Derudover er ændringen af parkens navn også udtryk for erindringspolitik. Den 5. juni 2017 stemte byrådet for at ændre parkens navn fra "Lee Park" til "Emancipation Park."³⁸ Med navneændringen forsøgte byrådet at påvirke, hvad borgerne i Charlottesville skulle huske og hvad de skulle glemme i forbindelse med slavefortiden. Borgerne skulle ikke huske Sydstaternes rolle i kampen for at bevare slaveriet, men derimod skulle de huske, at slaverne til sidst fik deres frihed. Hermed forsøger byrådet altså at pakke de grumme ting i forbindelse med slavefortiden væk, mens de forsøger at fremhæve de gode ting som at slaverne fik deres frihed efter borgerkrigen. Dette gør byrådet, fordi den grumme slavefortid ikke passer ind i den fortælling, som byrådet gerne vil skabe af Charlottesville i nutiden.³⁹

Disse forsøg på erindringspolitik fra byrådet og viceborgmesterens side kom dog ikke til at forløbe helt som planlagt. I Charlottesville opstod der nemlig kæmpe optøjer mellem folk, der ønskede statuen fjernet, og folk, der ønskede, at den blev stående, og disse uroligheder nåede sit højeste

³⁴ Hendrix, 2017, "The day white Virginia stopped admiring gen. Robert E. Lee and started worshipping him"

³⁵ Haynes, 2019, "Beyond the statues: Counselor's book explores Confederate monument backlash"

³⁶ Stack, 2019, "Charlottesville confederate statues are protected by state law, judge rules"

³⁷ Nyholm, 2009, "USA vil undskylde for slaveri"

³⁸ Sullivan, 2018, "Re-naming the parks: addressing Charlottesville's history"

³⁹ Ibid

under en protest i 2017, hvor en person døde. Derudover blev intentionen om at fjerne statuen blokeret. Dette skete som følge af en dommers vurdering af, at fjernelse af statuen stred imod loven om bevaring af krigsmonumenter.⁴⁰ Ydermere blev navneændringen mødt med skepsis fra byens beboere, som sendte en anmodning ind til byrådet om at ændre navnet, da de fandt det stødende og fornærmende. Byrådet lyttede til beboerne, og parken gennemgik endnu en navneændring, og i dag hedder parken "Market Street Park."⁴¹ Byrådets og viceborgmesterens erindringspolitik mødte altså benspænd fra både beboere og lovgivninger. Selvom det ikke lykkedes for byrådet at få fjernet sydstatsmonumentet i Virginia, er det lykkedes at fjerne en del sydstatsmonumenter i andre stater. For eksempel er en statue af Robert E. Lee blevet fjernet i New Orleans. Borgmesteren forklarede, at konføderationen forsvarede slaveriet, og Lee stod i spidsen for hæren mod USA, hvilket alt sammen er noget, byen ikke er stolt af, og derfor blev statuen fjernet, så beboerne i New Orleans ikke husker denne periode tydeligt. I New Orleans trådte erindringspolitikken altså i kraft fuldt ud.⁴²

For at samle op, så anvendes tre forskellige former for historiebrug i filmen *12 Years a Slave*. Derudover er det faktum, at filmen er kommet på pensumlisten i amerikanske gymnasier udtryk for erindringspolitik, hvor det forsøges at hive den grumme slavefortid frem i lyset med det formål at lære af den. Derimod er intentionen med erindringspolitikken en anden i forhold til fjernelsen af Robert E. Lee statuen samt navneændring af parken. Her forsøgte man at pakke sydstatsgeneralerne væk samt at fremhæve det positive i slavefortiden, nemlig frigivelsen. Erindringspolitikken i nutidens USA tjener altså forskellige formål.

⁴⁰ The Guardian, 2019, "Judge blocks attempt to remove Charlottesville's confederate statues"

⁴¹ Greenwood, 2018, "Charlottesville votes to rename parks a second time"

⁴² Wynton, 2018, "Behind the decision to remove a statue of Robert E. Lee"

Konklusion

Slaveriet blev indført i USA i 1619 og afskaffet i år 1865 i forbindelse med borgerkrigens afslutning. I dette spænd på næsten 250 år udviklede slaveriet sig forskelligt i Nord- og Sydstaterne. Slaveriet blev afskaffet i Nordstaterne i 1804, mens slaveriet og "the peculiar institution" blomstrede i Sydstaterne. Dette gav grobund for forskellige holdninger til slaveriet i Nord- og Sydstaterne. Analyserne af talerne "The mudsill theory" og "No compromise with the evil of slavery" belyste to modsatrettede holdninger til slaveriet.

Gennem bogen *12 Years a Slave* portrætterer Solomon Northup slaveriet som et nådesløst, indgroet samfundssystem. Han formår at skabe en fortælling, der appellerer til læseren samt at få tydeliggjort sine pointer. Dette gør han bl.a. ved at etablere en stærk appel og forbindelse mellem ham og læseren ved brug af appelformerne etos og patos. Derudover fremstiller Northup et negativt billede af slaveriet og ønsker at rejse en kritik af systemet. Derfor fremstilles slaveriet enormt negativt og umenneskeligt ved brug af en overvægt af fiktionskoder, hvor Northup forsøger at holde fast i læseren ved at påvirke læserens følelser. Heraf kan nævnes de semantiske skemaer, som fremhæver det umenneskelige slavesystem og kontrasten mellem at være fri og ufri samt de retoriske virkemidler, som Northup anvender. Udover at foretage en analyse af bogen blev bogens brugbarhed som historisk kilde også vurderet. I denne vurdering blev fokus bl.a. lagt på bogens kontekst og hensigt samt tendens. Det konkluderedes, at kildens brugbarhed måtte vurderes ud fra, hvilken problemstilling bogen skulle bruges til at besvare.

Selvom slavetiden er fortid, tager den stadig form i nutidens USA i form af historiebrug og erindringspolitik. Filmen *12 Years a Slave* anvender flere former for historiebrug, herunder kommerciel, eksistentiel og moralsk historiebrug. Derudover er filmen også et udtryk for erindringspolitik, da filmen er kommet på pensumlisten i amerikanske gymnasier. Formålet var at huske slavetiden for at lære af den. Derudover blev debatten om Robert E. Lee statuen belyst som et andet eksempel på erindringspolitik i nutidens USA. Her var hensigten med erindringspolitikken en helt anden end filmens hensigt. Hensigten her var at gemme fortidens fortælling om sydstatsgeneralerne væk.

Litteraturliste

Andersen, Nina Trige (2014, april). "Slaveriet i USA", *faktalink.dk*.
(<https://faktalink.dk/titelliste/slaveriet-i-usa>) Tilgået d. 4. marts 2020

Andersen, Nina Trige (2015, april). "Den amerikanske borgerkrig", *faktalink.dk*.
(<https://faktalink.dk/titelliste/den-amerikanske-borgerkrig>) Tilgået d. 4. marts 2020

Aspden, Peter (2014, oktober 13). "Interview: Steve McQueen on telling the truth in Hollywood",
ft.com (<https://www.ft.com/content/5a07b594-49bb-11e4-80fb-00144feab7de#axzz3FH3jA1Tz>)
Tilgået d. 11 marts 2020

Becker, Devry (2017, oktober 16). "The Williams Slave Pen", *hmdb.org*.
(<https://www.hmdb.org/m.asp?m=129923>) Tilgået d. 8. marts 2020

Brix, Jan (2014). *Den amerikanske borgerkrig: Abraham Lincoln, slaveriet og krigen*. 1. udgave. Det historiske akademi.

Child, Ben (2014, februar 28). "12 Years a Slave to be part of US national curriculum",
theguardian.com (<https://www.theguardian.com/film/2014/feb/28/12-years-a-slave-us-national-curriculum>) Tilgået d. 11 marts 2020

Fiske, David. "David Wilson: American lawyer and author", *britannica.com*
(<https://www.britannica.com/biography/David-Wilson>) Tilgået d. 10. Marts 2020

Freedom Center. "About Solomon Northup", *freedomcenter.org*.
(<https://freedomcenter.org/journey-to-freedom/about-solomon-northup>) Tilgået d. 8. marts 2020

Garrison, William (1854, februar 14). "No compromise with the evil of slavery", *etc.usf.edu*
(<https://etc.usf.edu/lit2go/185/civil-rights-and-conflict-in-the-united-states-selected-speeches/5061/no-compromise-with-the-evil-of-slavery-speech-1854/>) Tilgået d. 4 marts 2020

Greenwood, Max (2018, juli 17). "Charlottesville votes to rename parks a second time",
thehill.com (<https://thehill.com/blogs/blog-briefing-room/news/397383-charlottesville-again-changes-names-of-two-parks>) Tilgået d. 13 marts 2020

Hammond, James (1858, marts 4). "The mudsill theory", *pbs.org*
(<https://www.pbs.org/wgbh/aia/part4/4h3439t.html>) Tilgået d. 4 marts 2020

Harrison, Dick (2016). *Slaveriets historie*. 1. udgave. Informations Forlag.

Haynes, Jonathan (2019, januar 16) "Beyond the statues: Counselor's book explores Confederate monument backlash", *c-ville.com* (<https://www.c-ville.com/beyond-the-statues-councilors-book-explores-confederate-monument-backlash/>) Tilgået d. 13 marts 2020

Hendrix, Steve (2017, oktober 8). "The day white Virginia stopped admiring gen. Robert E. Lee and started worshipping him", *washingtonpost.com* (<https://www.washingtonpost.com/news/retropolis/wp/2017/08/22/the-day-white-virginia-stopped-admiring-gen-robert-e-lee-and-started-worshipping-him/>) Tilgået d. 11 marts 2020

Hemmersam, Karl-Johann & Grubb, Ulrik (2000). *Slaveriet og den amerikanske borgerkrig*. 1. udgave. København: Gyldendal.

Lieblisch, Mollie. "The cultural significance of Solomon Northup's Twelve Years a Slave", *ushistoryscene.com* (<https://ushistoryscene.com/article/12-years-a-slave/>) Tilgået. D. 10 marts 2020

Masters, Tim (2014, januar 14). "Sean Bobbitt on 12 Years a Slave: The camera does not look away", *bbc.com* (<https://www.bbc.com/news/entertainment-arts-25713841>) Tilgået d. 11 marts 2020

National Park Service (2015, juni 17) "James Henry Hammond", *nps.gov* (<https://www.nps.gov/people/james-henry-hammond.htm>) Tilgået d. 4 marts 2020

NewsOne Staff (2014, februar 23). "12 Years a Slave to be incorporated into public high school curriculum", *newsone.com* (<https://newsone.com/2911829/12-years-a-slave-public-high-school-curriculum/>) Tilgået d. 10 marts 2020

Northup, Solomon (2013). *12 Years a Slave*. Utah: Stonewell Press

Nyholm, Sidsel (2009, juni 22). "USA vil undskylde for slaveri", *kristeligt-dagblad.dk* (<https://www.kristeligt-dagblad.dk/udland/usa-vil-undskylde-slaveri>) Tilgået d. 13 marts 2020

Panaram, Sasha, Rogers, Hannah & Stoddard, Thayne. "12 Years a Slave: psychological violence", *sites.duke.edu* (<https://sites.duke.edu/blackatlantic/sample-page/contemporary-film-and-black-atlantic/violence-what-do-portrayals-add/12-years-a-slave-psychological-violence/>) Tilgået d. 11 marts 2020

Stack, Liam (2019, maj 1). "Charlottesville confederate statues are protected by state law, judge rules", *nytimes.com* (<https://www.nytimes.com/2019/05/01/us/charlottesville-confederate-statues.html>) Tilgået d. 12 marts 2020

Sullivan, Ali (2018, marts 29). "Re-naming the parks: addressing Charlottesville's history", *cavalierdaily.com* (<https://www.cavalierdaily.com/article/2018/03/re-renaming-the-parks-addressing-charlottesvilles-history>) Tilgået d. 12 marts 2020

The Guardian (2019, September 14). "Judge blocks attempt to remove Charlottesville's confederate statues", *theguardian.com* (<https://www.theguardian.com/us-news/2019/sep/14/judge-blocks-charlottesville-confederate-statues>) Tilgået d. 12 marts 2020

Wynton (2018, marts 11), "Behind the decision to remove a statue of Robert E. Lee", *wyntonmarsalis.org* (<https://wyntonmarsalis.org/news/entry/behind-the-decision-to-remove-a-statue-of-robert-e-lee>) Tilgået d. 12 marts 2020

Bilag

Bilag A

Hammond, James (1858, marts 4). "The mudsill theory", *pbs.org*
(<https://www.pbs.org/wgbh/aia/part4/4h3439t.html>) Tilgået d. 4 marts 2020

In all social systems there must be a class to do the menial duties, to perform the drudgery of life. That is, a class requiring but a low order of intellect and but little skill. Its requisites are vigor, docility, fidelity. Such a class you must have, or you would not have that other class which leads progress, civilization, and refinement. It constitutes the very mud-sill of society and of political government; and you might as well attempt to build a house in the air, as to build either the one or the other, except on this mud-sill. Fortunately for the South, she found a race adapted to that purpose to her hand. A race inferior to her own, but eminently qualified in temper, in vigor, in docility, in capacity to stand the climate, to answer all her purposes. We use them for our purpose, and call them slaves. We found them slaves by the common "consent of mankind," which, according to Cicero, "*lex naturae est.*" The highest proof of what is Nature's law. We are old-fashioned at the South yet; slave is a word discarded now by "ears polite;" I will not characterize that class at the North by that term; but you have it; it is there; it is everywhere; it is eternal.

The Senator from New York said yesterday that the whole world had abolished slavery. Aye, the name, but not the thing; all the powers of the earth cannot abolish that. God only can do it when he repeals the fiat, "the poor ye always have with you;" for the man who lives by daily labor, and scarcely lives at that, and who has to put out his labor in the market, and take the best he can get for it; in short, your whole hireling class of manual laborers and "operatives," as you call them, are essentially slaves. The difference between us is, that our slaves are hired for life and well compensated; there is no starvation, no begging, no want of employment among our people, and not too much employment either. Yours are hired by the day, not cared for, and scantily compensated, which may be proved in the most painful manner, at any hour in any street in any of your large towns. Why, you meet more beggars in one day, in any single street of the city of New York, than you would meet in a lifetime in the whole South. We do not think that whites should be slaves either by law or necessity. Our slaves are black, of another and inferior race. The status in which we have placed them is an elevation. They are elevated from the condition in which God first created them, by being made our slaves. None of that race on the whole face of the globe can be compared with the slaves of the South. They are happy, content, unambitious, and utterly incapable, from intellectual weakness, ever to give us any trouble by their aspirations. Yours are white, of your own race; you are brothers of one blood. They are your equals in natural endowment of intellect, and they feel galled by their degradation. Our slaves do not vote. We give them no political power. Yours do vote, and, being the majority, they are the depositories of all your political power. If they knew the tremendous secret, that the ballot-box is stronger than "an army with banners," and could combine, where would you be? Your society would be reconstructed, your government overthrown, your property divided, not as they have mistakenly attempted to initiate such proceedings by meeting in parks, with arms in their hands, but by the quiet process of the ballot-box. You have been making war upon us to our very hearthstones. How would you like for us to send lecturers and agitators North, to teach these people this, to aid in combining, and to lead them?

Bilag B

Garrison, William (1854, februar 14). "No compromise with the evil of slavery", *etc.usf.edu* (<https://etc.usf.edu/lit2go/185/civil-rights-and-conflict-in-the-united-states-selected-speeches/5061/no-compromise-with-the-evil-of-slavery-speech-1854/>) Tilgået d. 4 marts 2020

Let me define my positions, and at the same time challenge anyone to show wherein they are untenable.

I am a believer in that portion of the Declaration of American Independence in which it is set forth, as among self-evident truths, "that all men are created equal; that they are endowed by their Creator with certain inalienable rights; that among these are life, liberty, and the pursuit of happiness." Hence, I am an abolitionist. Hence, I cannot but regard oppression in every form and most of all, that which turns a man into a thing with indignation and abhorrence. Not to cherish these feelings would be recreancy to principle. They who desire me to be dumb on the subject of slavery, unless I will open my mouth in its defense, ask me to give the lie to my professions, to degrade my manhood, and to stain my soul. I will not be a liar, a poltroon, or a hypocrite, to accommodate any party, to gratify any sect, to escape any odium or peril, to save any interest, to preserve any institution, or to promote any object. Convince me that one man may rightfully make another man his slave, and I will no longer subscribe to the Declaration of Independence. Convince me that liberty is not the inalienable birthright of every human being, of whatever complexion or clime, and I will give that instrument to the consuming fire. I do not know how to espouse freedom and slavery together. I do not know how to worship God and Mammon at the same time. If other men choose to go upon all fours, I choose to stand erect, as God designed every man to stand. If, practically falsifying its heaven-attested principles, this nation denounces me for refusing to imitate its example, then, adhering all the more tenaciously to those principles, I will not cease to rebuke it for its guilty inconsistency. Numerically, the contest may be an unequal one, for the time being; but the author of liberty and the source of justice, the adorable God, is more than multitudinous, and he will defend the right. My crime is that I will not go with the multitude to do evil. My singularity is that when I say that freedom is of God and slavery is of the devil, I mean just what I say. My fanaticism is that I insist on the American people abolishing slavery or ceasing to prate of the rights of man.

The abolitionism which I advocate is as absolute as the law of God, and as unyielding as his throne. It admits of no compromise. Every slave is a stolen man; every slaveholder is a man stealer. By no precedent, no example, no law, no compact, no purchase, no bequest, no inheritance, no combination of circumstances, is slaveholding right or justifiable. While a slave remains in his fetters, the land must have no rest. Whatever sanctions his doom must be pronounced accursed. The law that makes him a chattel is to be trampled underfoot; the compact that is formed at his expense, and cemented with his blood, is null and void; the church that consents to his enslavement is horribly atheistical; the religion that receives to its communion the enslaver is the embodiment of all criminality. Such, at least, is the verdict of my own soul, on the supposition that I am to be the slave; that my wife is to be sold from me for the vilest purposes; that my children are to be torn from my arms, and disposed of to the highest bidder, like sheep in the market. And who am I but a man? What right have I to be free, that another man cannot prove himself to

possess by nature? Who or what are my wife and children, that they should not be herded with four-footed beasts, as well as others thus sacredly related?

If the slaves are not men; if they do not possess human instincts, passions, faculties, and powers; if they are below accountability, and devoid of reason; if for them there is no hope of immortality, no God, no heaven, no hell; if, in short, they are what the slave code declares them to be, rightly "deemed, sold, taken, reputed and adjudged in law to be chattels personal in the hands of their owners and possessors, and their executors, administrators and assigns, to all intents, constructions, and purposes whatsoever"; then, undeniably, I am mad, and can no longer discriminate between a man and a beast. But, in that case, away with the horrible incongruity of giving them oral instruction, of teaching them the catechism, of recognizing them as suitably qualified to be members of Christian churches, of extending to them the ordinance of baptism, and admitting them to the communion table, and enumerating many of them as belonging to the household of faith! Let them be no more included in our religious sympathies or denominational statistics than are the dogs in our streets, the swine in our pens, or the utensils in our dwellings. It is right to own, to buy, to sell, to inherit, to breed, and to control them, in the most absolute sense. All constitutions and laws which forbid their possession ought to be so far modified or repealed as to concede the right.

But, if they are men; if they are to run the same career of immortality with ourselves; if the same law of God is over them as over all others; if they have souls to be saved or lost; if Jesus included them among those for whom he laid down his life; if Christ is within many of them "the hope of glory"; then, when I claim for them all that we claim for ourselves, because we are created in the image of God, I am guilty of no extravagance, but am bound, by every principle of honor, by all the claims of human nature, by obedience to Almighty God, to "remember them that are in bonds as bound with them," and to demand their immediate and unconditional emancipation.

These are solemn times. It is not a struggle for national salvation; for the nation, as such, seems doomed beyond recovery. The reason why the South rules, and the North falls prostrate in servile terror, is simply this: with the South, the preservation of slavery is paramount to all other considerations above party success, denominational unity, pecuniary interest, legal integrity, and constitutional obligation. With the North, the preservation of the Union is placed above all other things above honor, justice, freedom, integrity of soul, the Decalogue and the Golden Rule the infinite God himself. All these she is ready to discard for the Union. Her devotion to it is the latest and the most terrible form of idolatry. She has given to the slave power a carte blanche, to be filled as it may dictate and if, at any time, she grows restive under the yoke, and shrinks back aghast at the new atrocity contemplated, it is only necessary for that power to crack the whip of disunion over her head, as it has done again and again, and she will cower and obey like a plantation slave for has she not sworn that she will sacrifice everything in heaven and on earth, rather than the Union?

What then is to be done? Friends of the slave, the question is not whether by our efforts we can abolish slavery, speedily or remotely for duty is ours, the result is with God; but whether we will go with the multitude to do evil, sell our birthright for a mess of pottage, cease to cry aloud and spare not, and remain in Babylon when the command of God is "Come out of her, my people, that

ye be not partakers of her sins, and that ye receive not of her plagues." Let us stand in our lot, "and having done all, to stand." At least, a remnant shall be saved. Living or dying, defeated or victorious, be it ours to exclaim, "No compromise with slavery! Liberty for each, for all, forever! Man above all institutions! The supremacy of God over the whole earth!"